

1931 ÁPRILIS

ERDÉSZETI LAPOK

LXX. ÉVF.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

4. FÜZET

KIADJA: AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

Felelős szerkesztő
BIRÓ ZOLTÁN

Megjelenik minden hó 15-én.

Előfizetési díj 1931. évre 24 P, erdészeti altiszteknek 12 P.

Az Országos Erdészeti Egyesület tagjai a tagjárnulokok fejében kapiák.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapesten, Lipótváros, Alkotmány-utca 6. sz. II. emelet.

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltnnek.

(Telefon: 237—22.)

Bund Károly kitüntetése

Közvetlenül lapzárta előtt vettük a földművelésügyi m. kir. miniszter úr következő szövegű leiratát:

„A Kormányzó Úr Ó Főméltósága folyó évi március hó 17-én kelt magas elhatározásával megengedni méltóztatott, hogy Bund Károly miniszteri tanácsosi címmel felruházott kir. közalapítványi főerdőtanácsosnak, az Egyesület nyugalmazott titkárának abból az alkalomból, hogy 30 évi buzgó működés után e minőségben nyugalomba vonult, hasznos szolgálataiért újbóli elismerése tudtul adassék.

Midőn erről az Egyesületet értesítem, egyben felkérem, hogy a magas elismerést jelképező Koronás ezüst érdemérmét, az átyételi elismervényt, valamint az értesítő okmányt az érdekelt részére kézbesíteni szíveskedjék.

Budapest, 1931. évi április hó 1-én.

Mayer s. i. k.”

Őszinte örömmel tölt el valamennyiünket az a tudat, hogy az az önzetlen és önfeláldozó munkásság, amelyet Bund Károly

egy hosszú életen át az Egyesület érdekében kifejtett, a legmagasabb helyen is méltánylásra és elismerésre talált.

Harminckét évvel ezelőtt egy szépen ívelő és a legszebb kilátásokkal kecsegtető pályát hagyott el Bund Károly azért, hogy egész munkásságát az Országos Erdészeti Egyesületnek szentelje.

Aki ismeri az Egyesület multját, az igen jól tudja, hogy az a rohamos fejlődés, amit a század első éveiben elért, Bund nevével elválaszthatatlanul össze van forrva.

Az Egyesület közlönyének több mint 25 vaskos évfolyama hirdeti azt a következetes, céltudatos, szívós munkásságot, amelyet Bund nemcsak mint szerkesztő, de mint író is, az egész magyar erdőgazdaság érdekében kifejtett.

Különösen az erdőrendezés körébe vágó cikkei voltak irányjelzők s a mai erdőrendezési utasítás alapjainak kidolgozása ugyancsak az ő nevéhez fűződik.

Megnyerő modora, rokonszenves egyénisége a szakkörökön és közvetlenül érdekelteken kívül is igen sok barátot szerzett az erdőszetnek, s az Egyesület tán sohasem fogja meghálálhatni neki azt, hogy a legnehezebb időkben, amikor az összeomlás a magyar közgazdasággal együtt az Egyesület anyagi létét is gyökereiben támadta meg, alig valami értéket képviselő javadalmazás ellenében vezette éveken át odaadással, igen nehéz viszonyok között az Egyesület ügyeit.

Amikor legfelsőbb kitüntetéséhez örömmel gratulálunk, hozzáfűzzük azt az őszinte kívánságot, hogy a magas kitüntetést sokáig élvezhesse és hogy munkásságát új élethivatásán is siker és elismerés koronázza.

Felhívás

A fakereskedelemmel foglalkozó érdekeltségek egyesületünknel nap-nap mellett érdeklődnek aziránt, hogy hol tudnának szükségleteik kielégítésére alkalmas faanyagokat vásárolni.

Hogy az erdőgazdaságok eladásra szánt fakészleteinek elhelyezését előmozdíthassuk, felkérjük az érdekelt erdőgazdaságok t. vezetőit, szíveskedjenek eladásra szánt fakészleteik felől egyesületünket megfelelően tájékoztatni.

Egyben arra is kérjük őket, hogy úgy a feladó-állomásokat, mint a faanyagok minőségét és egységárait is lehetőleg megjelölni szíveskedjenek. *Az Elnökség.*

Krónika

1. A fa és a búza.

Szándékosan adtuk ennek a fejezetnek azt a címet, amit a „Magyarország“ vezércikke használt, mert ennek a keservesen szomorú gazdasági esztendőnek a képe sem mutat mást, mint az utolsó tíz év átlaga.

A statisztikai havi közlemények legutóbb megjelent 1930. évi 10—12. füzete szerint a fabehozatal mennyisége és értéke a következő volt:

	vagon	pengő
Tüzifa	121.056	27,396.000
Faszén	4.332	3,206.000
Bányafa	7.682	3,367.000
Gömbölyű lombfa	2.670	1,719.000
Gömbölyű fenyőfa	12.519	6,434.000
Hegyezett karó	1.026	646.000
Faragott fenyőfa	8.590	6,150.000
Vasúti talpfa	5.182	3,887.000
Kádárfa	188	395.000
Abronsfa	16	38.000
Szitakéreg	14	64.000
Előmunkált bognárfa	117	150.000
<i>Fűrészelt fa:</i>		
Gyalulatlan fenyő	33.983	40,338.000
Gyalulatlan lombfa	1.920	2,644.000
Gyalult fenyő	5	12.000
Gyalult lombfa	5	19.000
Fakocka	4	10.000
Nyers botok	5	9.000
Nyers botok gépen gömbölyítve	10	15.000
Európai erdőgazdaságban nem termelt fák, gömbölyűen, bárdolva vagy fűrészelve	86	266.000

Összesen: 199.410 96.765.000

Ha az értéket összehasonlítjuk az 1929. év 131 millió pengőt meghaladó értékű fabehozatalával, közel 34 és félmillió pengő visszaesés mutatkozik a behozatalban, amit legelsősorban a kedvezőtlen gazdasági viszonyokra, különösen az építési tevékenység lecsökkenésére kell visszavezetni, s amit legjobban jellemez az, hogy a bárdolt fenyőfa-behozatalunk az 1928. évi 15.715 vagonnal szemben 8.590 vagonra, a fűrészelt fenyőfa-behozatalunk pedig az 1928. évi 56.582 vagonról 33.983 vagonra esett vissza.

Igen szomorú világot vet fűrésziparunk helyzetére az a körülmény, hogy a behozott gömbölyű fenyőfa az 1928. évi 23.516 vagonnal szemben 12.519 vagonra, a behozott gömbölyű lombfa pedig 5.031 vagonnal szemben 2.670 vagonra esett vissza.

Annak az örvendetes jelenségnek, ami az 1931. évi mérlegben várható, hogy tudniillik a múlt évben még 5.182 vagont kitevő talpfamennyiség behozatala teljesen el fog maradni, már az 1930. évi mérlegben is találjuk némi szomorú ellenértékét, mert a gömbölyű lombfa-kivitelünk megközelíti a behozatalt (2.564 vagon), ellenben a fűrészelt lombfa-kivitelünk (1016 vagon) már 920 vagonnal marad a behozatal alatt.

Igaz ugyan, hogy a rönkkivitel számottevő része olyan fafajokra (gyertyán, kőris) esik, amelyeket a belföldi fűrészipar amúgy sem dolgozott volna fel, viszont azonban fölfaragásra, talpfakészítésre használt fel az 1930. évben a magyar termelés igen sok olyan tölgyanyagot, amelyből a közelmúltban még kivitelre gyártott fűrészelt anyagokat.

De nézzük most az érem másik oldalát is.

Az 1930. évi búzakivitel 34.709 vagont tesz ki, 73.684.000 pengő értékben.

Az összes kivitt búza árán felül még 23.081.000 pengőt fizettünk el tehát a külföldnek fáért.

Tehát a fabehozatal közel 26%-os apadása sem eredményezte azt, hogy búzakivitelünk a behozott faanyag értékét csak megközelítőleg is fedezte volna.

2. Az erdészeti kísérletügy.

Ha jól emlékszem, két esztendeje mult annak, hogy a magyar kormány kiküldöttei a Nemzetközi Kísérletügyi Bizottsá-

got, tehát két-háromszáz elsőrendű szakembert a világ minden részéről, 1935-re Magyarországra hívták meg.

A meghívást el is fogadták és így 1935-ben szerencsénk és alkalmunk lesz bemutatni az összesereglett külföldieknek azt, amink nincs.

Talán sehol nem olyan fontos az erdészeti kísérletügy kérdése, mint nálunk, mert hiszen éppen a Krónika első címében mutattunk rá arra, hogy mit jelentett a múlt évben is Magyarország kereskedelmi mérlegében a fahiány.

Közel másfél évtized óta állandóan hangoztatjuk, hogy igenis, lehet ezen a bajon segíteni, jól megszervezett gazdasági programmal és jól megszervezett kísérletüggyel.

Ugyancsak ennyi idő óta fessegetjük azokat a problémákat is, amelyek véleményünk szerint nincsenek tisztázva és éppen kísérletek útján való tisztázást igényelnek.

Ennek dacára azt mondhatjuk, hogy a kísérletügy másfél évtized óta stagnál, vagy haladása nem elégíti ki a legminimálisabb követelményeket sem.

Mivel nálunk általános szokás a valamely intézményt vagy intézkedést érő bírálatot — ha az nem gyújt még a hibának is tömjént — személyes támadásnak minősíteni és ezen a címen kifogásolni, előre is kijelentjük, hogy egyáltalán távol áll tőlünk azoknak az uraknak az egyéniségét érinteni, akik a magyar erdészeti kísérletüggyel csak a legkevésbé is kapcsolatban állanak.

Egyáltalán nem kívánjuk kisebbiteni a végzett munkájuk értékét sem.

Azt azonban, hogy az eredményt keveseljük, egyáltalán nem szabad nekik rossz néven venniök, hiszen minden alkalommal rámutattunk és rámutatunk arra, hogy anyagi eszközök nélkül dolgozni — kiváltképen ezen a téren — nem lehet.

Ne vegyék rossz néven azt az ismételt felszólalásunkat, hogy az erdészeti kísérletügy, igenis, egész embert igényel és pedig egész embert igényel különösen ma, amikor négy év választ el bennünket a „Nemzetközi Bemutató“-tól és még igazán nem tudjuk, hogy mit fogunk bemutatni, vagy mit lehet bemutatnunk.

Négy év hosszú idő és ha az a földművelési kormányzat, amelynek tudtával ez a meghívás történt, ezt a négy évet felhasználja, még igen szép eredményekkel vagy legalább sok igen szép megkezdett kísérlettel szerepelhet a nemzetközi nyilvánosság előtt.

Ha azonban ez alatt az idő alatt is azt fogjuk tapasztalni, amit pl. a legutolsó költségvetésnél, amikor a kísérletügy javadalmazását majdnem 50%-kal szállították le és pedig olyan összegből, amely egy nagyobb állami csemetekert üzemi költségeire sem elegendő; akkor csak azt érhetjük el, hogy szégyenkezniünk kell mindnyájunknak azért, ami nincs, de legelső sorban annak kell szégyenkeznie, akinek hivatása lett volna mindezt megcsinálni.

Nem tudjuk, de úgy hisszük, hogy a mostani névleges kísérleti állomás vezetősége idejében felhívta még a kormányzat figyelmét erre a körülményre.

Tekintet nélkül azonban arra, megtörtént-e ez a figyelmeztetés vagy sem, mi itt, a nyilvánosság előtt hívjuk fel első sorban az illetékes hivatalos tényezők figyelmét erre a körülményre, azzal a kéréssel, vegyék idejében kezükbe a dolgot, hogy ne kelljen a külföld előtt az eredmények miatt szégyenkezniünk.

Úgy érezzük azonban, hogy a hivatalos körökön kívül az egész érdekelt társadalomhoz, tehát erdőbirtokosokhoz és erdőtisztékhez egyaránt kell intézniünk ezt a felhívást.

Véleményünk szerint nemcsak az államnak, de a magángazdaságnak is hivatása és jól felfogott érdeke a kísérletügyi program felkarolása.

Eltételezve attól, hogy minden jól végzett kísérlet egyúttal útmutatás is a jövő gazdálkodásra nézve, maga az a körülmény, hogy az ilyen kísérletek bemutatója egyúttal reklám is a bemutató részére, megéri azt a csekély költséget és fáradságot, amivel ezek a kísérletek járnak.

Meggyőződésünk az, hogy ha az erdőtisztai kar e mellé a kérdés mellé áll, az aránylag csekély munkától nem idegenkedik, befolyását felhasználja: maguk a birtokosok nem fognak az aránylag csekély költségtől visszariadni, már csak azért sem, mert csak így tudjuk a külföld előtt is igazolni azt, hogy a

magyar erdőgazdaság nemcsak fejlődésképes, de akar is fejlődni.

Igen sok külföldi példáról tudunk, ahol igen jelentős kísérleteket magánerdőbirtokokon végeztek és végeznek; sőt, biztos tudomásunk van arról, hogy igen sok hazai erdőbirtokon is folytak és folynak kisebb- vagy nagyobbmértvű kísérletezések, csupán az eredmény marad mindig véka alatt.

Úgy érezzük, hogy az egyesületre vár itt a hivatás ennek a kérdésnek, illetőleg ennek a fontos ügynek a felkarolása és propagálása körül.

Sajnos, az egyesület anyagi helyzete nem igen engedi meg, hogy külön propagandát indítsunk az ügy érdekében, hiszen az utolsó másfél év jelentős kiadásait is csak hihetetlen küzdelem árán tudtuk előteremteni.

Arra kérjük ezért az összes erdőtiszt urakat, tekintsék ezt a felszólalásunkat személyhez címzett kérésnek és legyenek gondolattal és tettel egyaránt segítségünkre abban, hogy az 1935. évi kongresszuson a magyar erdőszet szégyent ne valljon!

3. A tömörülés.

Nehezen keresztülvihető dolog ez, különösen nálunk, ahol nemcsak az áll kétszeresen, hogy ahány fej, annyi gondolat, de ahol teljesen hiányzik az a fegyelmező érzék, amely pl. a német társadalom egyes rétegeit teljesen oda tudja állítani egy-egy távoli cél szolgálatába is, még pedig anélkül, hogy az egyén a neki jutó hivatást kicsinyelné vagy a ráeső munkamennyiséget, esetleg áldozatot sokallaná.

Ennek dacára már többször felvetették ezt a gondolatot, mint gazdasági szükségességet, elsősorban azért, mert minden olyan kérdésnél, ahol az erdőgazdaság és különösen a magán-erdőgazdaság egyetemes gazdasági érdekeiről van szó, alig tudjuk kifejtetni azt az energiát, amire az eredmény elérése céljából szükségünk volna.

És itt a vád egyaránt érhet valamennyiünket.

A szakértő erdőmérnöki kart azért, mert kevés van közöttünk, aki ezekkel a kérdésekkel olyan behatóan, olyan részletesen foglalkozni hajlandó volna, mint amilyen mértékben arra tényleg szükség van.

A megindított akciók legtöbbször egy-két ember energiájára és munkaképességére vannak alapítva s ameddig ez a nagyon korlátolt valami elér, addig el tudunk jutni. Hiányzik azonban az a bizonyos tömegmunka, amely elsősorban adatok gyűjtésében és nyilvánossághozatalában, folytatólag pedig a részletkérdések aprólékos kidolgozásában kell, hogy megnyilvánuljon.

Hiányzik az a sokfelől befutó, nagyszámú megfigyelés, ami egyedül teszi lehetővé az ilyen kérdések teljes megvilágítását.

De a másik oldalról talán hibás benne a birtokososztály is, amely, mint közvetlen érdekelt, ennek a termelési ágnek — néhány tiszteletreméltó kivételtől eltekintve — nem szentel annyi érdeklődést és gondot, mint amennyit megérdemel.

Az egyes megindított akcióknak nem adja meg egyöntetű erélyes föllépéssel azt a nyomatékot, amit kellene és az ügyekben újból csak a néhány igen tiszteletreméltó kivétel lelkes buzgóságára és erélyes támogatására vagyunk utalva.

Pedig tán soha nem volt alkalmasabb az idő arra, hogy az erdőgazdaság kérdései iránt az általános érdeklődést és az általános megértést fölkeltsük, mint éppen ma, amikor a fakérdés gazdasági szempontból is annyira előtérbe került.

Az érdeklődés hiányát legjobban igazolja az, hogy bár egyesületünk minden kényszer és a legkisebb anyagi ellenszolgáltatás kérése nélkül vállalkozott arra, hogy a termelő- és vásárlóközönség között az összeköttetést megkönnyítse, ez irányú felhívásunk — három-négy értesítéstől eltekintve — majdnem teljesen eredménytelen maradt.

Különösen szükség lenne a tömörülésre ma, amikor a vásárlópiacok bizonyos mértékű megosztásával, a túlságosan távol fekvő birtokok termékeinek célszerű elhelyezésével sok készletet lehetne a fátlan alföldi vidékekre irányítani olyan helyekről, amelyek eddig erre a piacra nem is gondoltak.

Egy ilyen elhelyezési szervezet, amit pedig 2—3%-os jutalékkal könnyen meg lehetne oldani, igen jó szolgálatot tenne a köz érdekének is, mert igen könnyen ki tudná küszöbölni azokat a nagy aránytalanságokat, amelyek ma a fabeszerzés lehetősége és az árak között a különböző vidékeken megnyilvánulnak.

Úgy érzem, hogy ennek a kérdésnek nem az erdőtisztek, hanem az erdőbirtokosok köréből kellene elindulnia, bár a Déldunántúli Erdészeti Egyesület legutolsó közgyűlésén egyik magánerdőmérnök vetette fel újból az eszmét.

Fel kell karolnunk ezt a gondolatot.

Mert ha hibáztatjuk is a közönség indokolatlan megsarcolására irányuló kartellszerű törekvéseit, másrésztől azonban el kell ismernünk azt, hogy a ma nehéz gazdasági viszonyai között az egyesülés, a tömörülés gazdasági téren még sokkal nagyobb eredményeket mutathat fel, mint aminőket eddig fel tudott mutatni.

4. A hasított dorong.

A Lippóczy tagtársunk által fölvetett és a legutolsó füzet krónikájában is szóváltott kérdéshez, a választékoláshoz, két illusztris tagtársunk is hozzászól mai lapszámunkban.

Külön akarjuk itt kiemelni azokat az érték-adatokat, illetőleg ár-adatokat, amelyeket Kallivoda Andor tagtársunk közöl az Alföld egyik nagy fogyasztó gócpontjáról.

Ezek az ár-adatok igazolják legjobban, mennyire helyes az az állásfoglalásunk, hogy a fatermelő vidékek helyi fogyasztását rá keli szorítanunk az alárendeltebb választékok felvételére, mert távoli vidékeken ezek a faanyagok a versenyt el nem bírják.

Első tekintetre különösnek látszik, de végeredményben teljesen érthető az a csekély %-os különbség, ami az ilyen távoli piacokon az egyes választékok árai között mutatkozik.

Hiszen az egész különbség a fő-ár rovására megy.

A hasábfá és botfa termelési bére között különbség alig van.

Ugyanezt mondhatjuk a közelítési költségre is, beleértve a vasúti való szállítást, különösen akkor, ha ezeknek a munkabéreit nem súlyra, hanem ürtartalomra számítjuk.

Ha ehhez még hozzávesszük azt, hogy az egyes választékok súlyegység szerint számított vasúti szállítási költségeiben nem hogy megtakarítás mutatkoznék az alárendeltebb választék javára, de éppen ellenkezőleg, legtöbbször drágább ennek a szállítása, mert a koci raksúlyát nem tudjuk vele eléggé ki-

használni, akkor azonnal megértjük, miért olyan kevés a különbség az eladási árakban a fogyasztási helyeken, hogy szakember állapítja meg azt: mennyire érdekében áll a fogyasztónak a jobb választékokhoz való ragaszkodás.

A hasáb- és botfa ára között az erdőn mutatkozó különbség akárhányszor az eladási ár 30%-át, vagy gallyfánál még ennél jóval nagyobb tételt tesz ki. Minél több szállítási költség halmozódik azonban rá, annál inkább csökken ez a %-os különbség, úgy hogy a fogyasztási helyen akárhányszor az eladási ár 10%-át is alig éri el.

Az ilyen választékoknak, különösen a gyéritési anyagoknak az értékesítéséhez fűződő igen fontos gazdasági érdekeken kívül tehát ez az elsőrendű pénzügyi érdek is indokolja előbb már kifejtett álláspontunkat, mert csak akkor fog sikerülni a magyar fának idebenn megfelelő piacot biztosítani, ha minden tekintetben versenyképes árban és minőségben hozzuk azt piacra.

És itt még egyszer felvetjük a termelési idő kérdését, amit néhány évvel ezelőtt már felvetettünk.

A cser- és tölgy-tüzifa piacát megteremteni és jóhírére visszaszerezni csak akkor tudjuk, ha ezek a készleteink legalább is egy évvel a termelés után — tehát mint kétéves fa — kerülnek piacra.

Különösen fontos lesz ez a közszállítások kérdésénél, ha megmarad a mostani rendszer, vagyis ha korán tavasszal és dorongfában kívánják a szállításokat biztosítani.

Mert frissen termelt dorongfával nem lehet a piacot meghódítani és ha az ilyen készletek már kora tavasszal piacra kerülnek, az semmiesetre sem válik a magyar termelés hírének előnyére.

Csak egy évben kellene megcsinálni azt, hogy kétévi készletet kitermelve, abból az egyiket egy éven át erdőn vagy erdei rakodón hagynók száradni.

Azontúl már magától adódnék a helyzet, hogy mindig csak előző téli termelésű fát hoznánk a piacra.

Igaz, hogy ez az első évben a termelési és közlelési költségeknél bizonyos befektetési többletet jelentene, de talán ezt még megbírná az erdőgazdaság, sőt, itt talán még némi állami

segítséget is ki lehetne eszközölni, pl. olcsó hitelnyújtás formájában.

A másik állami támogatás az lenne, ha a felügyeleti hatóság még a kötött birtokoknál is hozzájárulna a kétévi vágás kitermeléséhez, azonban feltétlenül azzal a kikötéssel, hogy a második évi vágás faanyagát csak egy év múlva szabad piacra hozni.

5. Az Alföld-fásítás.

Nincs még kezünkben a költségvetés, de a pénzügyminiszter úr exozéja előreveti már szomorú árnyékát a következő költségvetési év ezirányú programjának.

Eszerint az alföldi erdősítésre „Beruházások“ címén 290.000 pengő jut, vagyis a múltévinél újból kevesebb; a csemetekerti költségek pedig szintén jelentékeny mértékben csökkenni fognak.

Az első következmény — hír szerint — az lesz, hogy az Alföld-fásításnál alkalmazott 24 erdőmérnök és 8 erdőőr a folyó költségvetési év végével kenyér nélkül marad.

Bármily fájdalmasan érint is bennünket a kérdésnek ez a személyzeti vonatkozása, ezt ma másodrangú kérdésnek tartjuk, mert hiszen az Alföld-fásítás kérdését mindig elsősorban a köz szempontjából kívánjuk elbírálni.

Rá kell azonban mutatnunk arra, hogy ha valahol, úgy ennél az akciónál elsőrendű fontosságú az, hogy a munkálatoikat mindenütt a megfelelő szakértelemmel fogatosítsák.

Azt felesleges lesz bizonyítani, hogy az állami erdőhivatalok személyzete a keresztülvitellel a megfelelő részletességgel foglalkozni fizikailag képtelen.

Még kevésbé áll ez majd módjában, ha — amitől félünk — az is be fog következni, hogy t. i. a földművelésügyi tárca létszámánál kilátásba helyezett 55 főnyi létszámapasztás jórészt is az erdőtisztai karnak kell leadnia.

Nem vetődik-e fel önkéntelenül az a kérdés ilyen körülmények között, hogy van-e hát valaki a kormányzatban, akit ezek a kérdések nemcsak érdekelnek, de aki azokat tényleg a szíven is viseli.

Van-e még gazdája ma is a négy évvel ezelőtt a törvényhozásnál bejelentett fásítási programmnak?

Pedig most még azt sem fogadhatjuk el, hogy nincs olyan bevételi forrás, amelyből az erre szükséges összeget fedezni lehetne.

Ezévi január hó 3-ától az importált tűzifát 10.000 kg-ként 57 pengő vám terheli.

Az ezévi költségvetés összeállításánál ezzel a bevétellel még nem számolt senki; ez tehát olyan összeg, ami felett a törvényhozás még nem rendelkezett, mert a költségvetés összeállítása idején ez a bevételi forrás még ismeretlen volt.

Nem volna-e a legtermészetesebb, ha az e címen befolyó összegeket a törvényhozás az 1923. évi XIX. t.-c.-ben meghatározott és egyéb elodázhatatlan erdőgazdasági teendők céljaira kötné le?

Hiszen a vám célja kettős.

A behozatal apasztása és a belföldi termelés védelme és támogatása.

Lehet-e a termelés fokozására és a behozatal apasztására egyaránt gondolni akkor, ha az állandóan fokozódó szükségletek ellátására hivatott erdőgazdaság fejlesztését a kormányzat elmulasztja?

Maga az a tétel, ami a tűzifavámok fenntartása esetén az állami pénztárba ezen a címen befolyne, bőségesen elegendő volna a céltudatos erdőgazdasági program foganatosítására.

Úgy látszik azonban, hogy erre a célra soha nincs hitel!

Tavaszi szállításra elsőrendű kanadai nyárdugványok mérsékelt áron rendelhetők Tuboly Lajos gazdaságában, Ikervár, Vas megye.